

➤➤➤
Febrer de 1997: El fiscal anticorrupció investiga Jesús de Polanco i les suposades irregularitats d'Antena 3 TV. Mónica Ridruejo dimiteix i Fernando López-Amor és nomenat director general de RTVE. El govern envia a les Corts un projecte de llei que regula les transmissions esportives i que vol neutralitzar el pacte de la nit de Nadal. Aquest mateix mes el director de la revista *Época*, Jaime Campmany, presenta una denúncia davant l'Audiència Nacional contra Sogecable per apropiació indeguda, estafa i falsedat de document mercantil.

Març de 1997: Canal Satélite Digital estrena el sistema de peatge per visió amb un Barça -Compostel·la. La Comissió Europea demana a Foment que modifiqui el decret llei de televisió digital.

Abril de 1997: El jutge Gómez de Liaño presenta mesures cautelars contra Sogecable i Jesús de Polanco. Paral·lelament Antonio Asensio, president d'Antena 3 TV, afirma que Miguel Ángel Rodríguez, el portaveu del govern, el va amenaçar perquè és ell qui controla les emissions del futbol televisat.

Juny de 1997: El Congrés aprova la llei del futbol. CiU s'absté per mostrar la seva "discrepància frontal" i el PSOE denuncia l'intervencionisme del govern. La llei obliga els posseïdors dels drets a negociar-ne l'explotació amb tots els operadors interessats. I estableix que hi ha partits i esdeveniments esportius que són d'interès general i que s'han d'emetre en obert.

Juliol 1997: Foment acaba el conflicte dels descodificadors i homologa els dos sistemes. Telefònica aconsegueix el control d'Antena 3 TV i el 40 per cent de les accions de Gestora de Medios Audiovisuales, l'empresa d'Asensio dins d'Audiovisual Sport. Ara les dues televisions digitals participen en l'empresa que gestiona els drets del futbol. El 4 de juliol entra en vigor la llei del futbol després d'una ràpida tramitació al Parlament, i una comissió estableix els esdeveniments d'interès general. Aquesta llista no evita que l'emissió de cada partit important de la Lliga provoqui conflictes entre les emissores.

Setembre de 1997: Televisió de Catalunya entra amb 350 milions de pessetes a Vía Digital, que s'estrena el 14 de setembre.

Tardor de 1997: Es rumoreja una possible fusió de les dues empreses digitals que no arriba. S'arxiva el cas Sogecable i el jutge que el va instruir, Gómez de Liaño, és processat per prevaricació. Brussel·les dona un sí condicional a la llei de la televisió digital. Canal Satélite es querella contra Asensio per estafa per la venda dels drets televisius de clubs de futbol.

Juliol de 1998: Telefònica i Sogecable anuncien un acord d'intencions per arribar a una plataforma única. Tampoc s'arriba a fer.

Agost de 1998: Els clubs de futbol es manifesten en contra del monopoli que representaria la fusió de les televisions digitals. Consumidors, usuaris i televidents també alerten dels perills del monopoli.

Octubre de 1998: Telefònica dona per tancades les negociacions i Vía Digital es queda sense futbol en peatge per visió. Polítics i directius del sector audiovisual lamenten la ruptura.

Març de 1999: Ara és Vía Digital qui oficialitza la ruptura del diàleg amb Canal Satélite. I sembla definitiva. La plataforma que encapçala Telefònica demana a Brussel·les que revisi els drets del futbol.

Francisco Álvarez-Cascos:

El vicepresident primer del govern va ser el polític més bèl·ligerant de la primera etapa de la guerra digital i l'impulsor de la llei del futbol. Ell va popularitzar l'expressió "partits de futbol d'interès general". La llei, que es va aprovar el juny de 1997, tenia com a objectiu trencar els pactes entre la Lliga Professional de Futbol i l'empresa Audiovisual Sport, que gestiona els drets dels principals equips i que afavoria Canal + i Canal Satélite Digital. Quasi dos anys després d'aprovar la llei i quan ja existeix una llista d'esdeveniments esportius d'interès general, les diferents parts implicades encara discuteixen el repartiment dels partits de màxima audiència.

Miguel Ángel Rodríguez:

Va ser secretari d'Estat de Comunicació i portaveu del govern. Quan es va iniciar el procés Sogecable, presumia que Juan Luis Cebrián i Jesús de Polanco acabarien a la presó. La seva incontinència verbal va causar, en aquest i en altres temes, més d'un disgust al govern central i crítiques ferotges per part de l'oposició i també de la premsa. Abans que l'Audiència Nacional arxivés definitivament la querella contra Sogecable i els seus administradors, Miguel Ángel Rodríguez va ser cessat.

Antonio Asensio:

President del Grupo Zeta. L'estiu del 1996 va negociar amb alguns equips de futbol la compra dels drets de transmissió dels partits per la seva emissora de televisió, Antena 3 TV. Aquesta operació l'enfronta tant amb Prisa com amb Telefònica, que va impulsar la televisió digital del govern. Aquella tardor es posen els fonaments de la televisió digital del govern i Asensio tanca un primer pacte amb aquesta empresa. Però la nit de Nadal d'aquell any, Asensio pacta amb Jesús de Polanco, de Prisa, i creen una empresa, Audiovisual Sport, per gestionar els drets d'emissió que es repartirien entre les emissores del grup Prisa, Antena 3 TV i Televisió de Catalunya. Set mesos després, Asensio ven les seves accions d'Antena 3 TV a Telefònica.

Juan Villalonga:

El president de Telefònica, un empresari extravertit, segur d'ell mateix i sovint fatxenda, ha fet els moviments més espectaculars de la guerra digital. Va protagonitzar el seu primer gran cop d'efecte quan va prendre les regnes de l'empresa de televisió digital que impulsa el govern, Vía Digital. El segon i encara més definitiu acte en aquesta guerra d'estratègies el va donar quan es va quedar amb la participació que Antonio Asensio tenia a Antena 3 TV i a Audiovisual Sport, l'empresa que controla els drets d'emissió dels equips de futbol.

Jesús de Polanco:

El president de Sogecable ha interpretat molts papers durant la guerra digital. En acabar el primer acte, era el màxim guanyador perquè va aconseguir la primera llicència de televisió digital i va ser el primer a treure-la al mercat. Va continuar guanyant quan va aconseguir els drets del futbol. Però quan el PP arriba al govern, canvia la truita. Aleshores li toca fer de perdedor, acusat, querellat i perseguit per un jutge que serà acusat posteriorment de corrupció i prevaricació. El seu diari, *El País*, va organitzar molt bé la seva defensa. I la querella contra Sogecable i els seus administradors va acabar arxivant-se. Ara torna a surar.

El cas Sogecable

El 17 de juny de 1998 es va arxivar definitivament el cas Sogecable. El mateix dia, el Tribunal Suprem va processar el jutge Javier Gómez de Liaño per tres delictes de prevaricació presumptament comesos durant la instrucció de la causa contra Sogecable. El cas Sogecable és la derivació judicial de la guerra de les plataformes. Sogecable és l'empresa del grup Prisa que gestiona Canal + i Canal Satélite Digital. El president de l'empresa és Jesús de Polanco i el conseller delegat, Juan Luis Cebrián.

L'ofensiva del PP contra Jesús de Polanco va començar el mes de gener de 1997. El tret de sortida és una informació periodística que acusava l'empresari de contribuir al finançament irregular del PSOE. El 14 de febrer el fiscal anticorrupció comença a examinar aquestes acusacions. Aquell mateix mes, el director de la revista *Época*, Jaime Campmany, que és soci de l'empresa de televisió digital que impulsa el govern, presenta una denúncia davant l'Audiència Nacional contra Sogecable per apropiació indeguda, estafa i falsedat en document mercantil. Dit amb altres paraules, s'acusa Sogecable de quedar-se les fiances dels abonats de Canal + en lloc de dipositar-les a la Caixa General de l'Estat.

Aquesta primera denúncia s'anirà fent gran amb la incorporació d'altres querellants, alguns dels quals pròxims al PP: Antonio García Trevijano, el periodista d'*El Mundo* Jesús Cacho, Javier Sainz Moreno... El jutge intervé la comptabilitat de Sogecable, les diligències es declaren secretes i als imputats se'ls prohibeix abandonar el país. Les informacions periodístiques d'aquest cas responen als interessos de cada grup empresarial. Així, la informació que dona Televisió Espanyola (TVE) i *El Mundo* és contrària a Sogecable. *El País*, que forma part del mateix grup empresarial que Sogecable, es converteix en el portaveu oficial dels querellants.

Durant nou mesos es produeixen moltes manifestacions a favor i en contra de Sogecable. La més espectacular és un manifest que publica *El País*, signat per intel·lectuals i artistes d'arreu, que protesten per l'assetjament a Prisa i defensen De Polanco i Cebrián.

Finalment, el mes d'octubre hi ha la primera sentència, que decreta la inexistència dels delictes d'apropiació indeguda i estafa. Els magistrats afirmen que tampoc existeixen indicis de delictes residuals com són el delictes societari, el fiscal, la prevaricació i la falsedat.

Quan el mes de juny de 1998 el Suprem decideix processar Gómez de Liaño, el PSOE, CiU i els nacionalistes canaris demanen que la justícia investigui qui hi ha darrere de la campanya contra Sogecable i De Polanco per tal d'establir si la denúncia va ser induïda des del govern. Aquesta petició no ha tirat endavant.